

DE BEKENTENIS VAN JONATHAN CRANE

Thriller
theatermonoloog / eenakter

RIK VAN SCHAİK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BEKENTENIS VAN JONATHAN CRANE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIK VAN SCHAİK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 2012 © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **1** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Deze tekst kan zowel als een monoloog als dialoog in de vorm van een eenakter gebracht worden. In het geval van een dialoog kan de regisseur er voor kiezen om Alex Levingstone in de dialogen mee te laten spelen. Dit kan eventueel ook enkel middels stemgeluid.

Mijn naam is Jonathan Crane en ik zwijg. Sinds mijn arrestatie, nu een half jaar geleden, heb ik geen woord gesproken. Morgenochtend zal ik om halfnegen de kogel krijgen en zwijgend overgaan naar de eeuwige stilte. Mijn laatste woorden zullen geschreven zijn. Een toekomst heb ik niet, dus ik kan verlangen naar de eindeloze rust die op mij wacht. Ik voel alleen angst voor het korte moment waarop de kogel bij me naar binnen zal slaan, de fractie van een seconde waarin mijn huid heet wordt en mijn spieren zich zullen oprekken voordat ik alles loslaat. Het is mijn diepste verlangen dat ik in die korte eeuwigheid de glimlach van Constance mag zien; haar schuin gehouden hoofd met de groene ogen die mij plagerig bekijken. Het is mijn diepste verlangen om haar volle lippen te mogen zien, lippen die mijn naam fluisteren en mij figuurlijk zullen omhelzen. Zojuist heb ik mijn bewaker met gebaren om pen en papier gevraagd en ik zet mijzelf in deze donkere cel aan het schrijven. Bij het weinige licht van de lamp, die hoog in het plafond verankerd zit om te voorkomen dat ik mezelf wat zal aandoen, vraag ik mijn ogen om een laatste inspanning. Ik ben overtuigend schuldig verklaard en dat maakte ieder gesproken weerwoord in een verhoor of berechting tot een vernedering die ik mezelf, ondanks alles, niet heb willen aandoen. Mijn situatie is vanaf het begin van mijn aanhouding compleet uitzichtloos geweest; er was geen splintertje bewijs dat niet in mijn richting wees. Ik draag ook werkelijk schuld en middels dit schrijven neem ik mijn verantwoordelijkheid. Dit document schrijf ik voornamelijk voor inspecteur Wrenn, de man die het afgelopen halfjaar ontelbare uren tegenover mij heeft gezeten. Ik heb al zijn vragen in stilte genegeerd, evenals zijn naar drank riekende adem en de honderden sigaretten die ik hem zag opsteken. Ondanks het feit dat Wrenn binnen een paar dagen de zaak rond had, wilde hij me blijven spreken. Oneindig veel uren heeft hij zijn filosofieën over mijn daden tegenover mij uitgesproken. Bewijsmatig de zaak sluiten was hem niet voldoende, het moest ook gevoelsmatig doorgrond zijn om volledig te kloppen. Nu ik dit verslag begin te schrijven, zie ik zijn dunne oogjes voor me, zijn kromme gestalte voor het hoge raam, zijn dwangmatig roken. Ik hoor zijn vragen, zijn

liefdevolle schetsen van mijn situatie nadat hij zich weer een nacht in mijn zaak verdiept had. Inspecteur Wrenn, een grote man met milde beoordelingen, een melancholiek mens die in staat is zichzelf emotioneel te verliezen in de door hem opgespoorde misdadigers. 'Ik zal nooit je wanhopige gezicht vergeten, die avond dat ik je voor het eerst zag... Hoe je wankel het bos uit kwam hollen en bijna onder mijn auto kwam... Ik dacht eerst oog in oog te staan met een aangeschoten dier of een wildeman die zichzelf had overgeleverd aan een leven tussen de beesten. Ik voelde me haast schuldig aan je angsten, alsof ik een dier had opgejaagd in beschermd natuurgebied. Je naakte lijf in het kille licht van mijn koplampen maakte je extra kwetsbaar.' Zo sprak Wrenn gisterenavond tijdens zijn laatste bezoek. Toen hij aan het eind van de avond zijn sigaret uitdrukte, wenste hij me oprecht rust en vrede. Voor hem schrijf ik dit verslag. Voor inspecteur Wrenn, wiens grote wens het is om de meest schandelijke geest te begrijpen. Ik zal mijn uiterste best doen om de dramatische gebeurtenissen zo nauwkeurig mogelijk weer te geven. Als ik een paar dagen voor Kerstmis niet naar Sennen Cove was gereden om nieuwe handschoenen te kopen, dan zou ik morgen niet worden afgeschoten, dan was Wrenn eind december nooit naar de meldkamer geroepen om te luisteren naar de opname van het inkomende telefoongesprek van mijn vrouw. Honderden keren heb ik samen met Wrenn naar de tape geluisterd waarop het rochelende stemgeluid van Constance geregistreerd was. Sinds ik het bandje voor het eerst hoorde, bleef dat geluidsfragment mij iedere nacht uit mijn slaap houden, dat fragment waarin ze mij onverbiddelijk als schuldige aanwijst, iedere nacht: *'Jonathan...? Wat doe je? Gek! Nee! Doe niet! Help, help me... Niet doen Jonathan, niet doen... Help!'* Haar broze stemgeluid echode tegen de muren van onze badkamer voordat de verbinding met een hoop gekraak werd verbroken.

Maar ik was op tweeëntwintig december wel naar Sennen Cove gegaan. Ik had mijn auto op Cove Hill geparkeerd en was Hasley binnengewandeld voor een nieuw paar handschoenen. In de hoek voor de paskamers stond een orkest kerstliedjes te spelen. De behaaglijke sfeer waarin de warm gestookte winkel mij opnam, deed mij in mijmeringen verzinken. Terwijl ik een paar fraaie handschoenen met een goudkleurig stiksel paste, had ik nauwelijks in de gaten dat tegenover mij een man onbeweeglijk stilstond. Omdat het rumoer nog steeds aanzwol en het orkest vrolijk doorspeelde, drong de aanwezigheid van de roerloze gestalte pas laat tot mij door.

Toen ik opkeek zag ik Alex Levingstone glimlachend op mij neerkijken. Ik moet een kort moment als bevroren voor hem hebben gestaan want ik had de vorige man van mijn vrouw sinds onze trouwdag, een paar jaar geleden, niet meer gezien. Constance had Levingstone voor mij verlaten. Alex had zich gedurende de scheiding onvoorstelbaar soepel opgesteld. Hij had Constance liefdevol losgelaten en zo goed als hij kon begeleid naar haar nieuwe leven met mij. De korte ontmoetingen tussen ons waren altijd doordeesemd met een soort hartelijkheid die men maar zelden in dergelijke situaties mee zal maken. Vandaar waarschijnlijk ook mijn diepe schaamte toen ik hem na zoveel jaren weer in de ogen keek. ‘Dag, Jonathan. Hoe gaat het met je?’ Zijn zachte stemgeluid klonk vertrouwd. ‘Alex! Dat is me even een tijd geleden... Goh, tja... Met ons gaat het uitstekend. Goed... Hoe gaat het met jou?’ Ongemakkelijk met de situatie stak ik schokkerig mijn hand naar hem uit. Met een tegennatuurlijke traagheid nam hij deze aan. ‘Helaas niet al te best, Jonathan. Ik ben ziek... Maar het is goed je weer te zien. Ik was hier toevallig in de buurt om mijn notaris te bezoeken, maar het is nog leuker om jou tegen het lijf te lopen. Fraaie handschoenen, staan je goed!’ Zijn attente compliment drong niet tot mij door. De woorden die zich in mijn hoofd bleven herhalen waren “ziek” en “notaris”. ‘Hoe bedoel je ziek, Alex, ernstig?’ ‘Zeer. Ik heb kanker. Mijn artsen zijn gestopt met alle behandelmethodes. Het spijt me, het zijn nou niet bepaald de dagen voor vervelende verhalen, hè?’ Ik moet Levingstone stompzinnig aangegaapt hebben, zo verbaasd was ik om het excuus voor zijn leed te horen. ‘O mijn God, Alex. Sorry... Jemig, wat een verschrikkelijk nieuws is dit... Ik weet niet wat ik moet zeggen...’ Terwijl ik onnozel stamelde, bleef de ex van mijn vrouw me hartelijk aankijken.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto